

Arrest

nr. 295 174 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Zerani, district Qarghayi, provincie Laghman.

Ongeveer drie weken voor uw vertrek was uw vader getuige van een ontvoeringspoging van twee jongens door vier talibs. Eén van de talibs was dorpeling M. (...), van wie jullie voorheen niet wisten dat hij gelieerd was aan de taliban. Toen uw vader de poging tot ontvoering zag, belde hij naar het Afghaans nationaal leger (ANA) terwijl hij de talibs en kinderen stiekem achtervolgde. Kort daarna ontstond er een vuurgevecht tussen het leger en de taliban waarbij twee talibs konden ontkomen en de andere omkwamen, onder wie M. (...). De jongens werden door de soldaten teruggebracht naar hun familie.

Vijftien of achttien dagen later was uw vader op de landbouwgronden aan het werk. Toen u uw vader 's middags eten bracht, zag u dat uw vader door twee talibs was beschoten. Toen ze u in de gaten kregen, schoten ze ook op u, waarop u wegrende. U rende terug naar het dorp en op uw geschreeuw kwamen enkele dorpelingen af, die met u naar de landbouwvelden trokken. Bij aankomst waren de taliban verdwenen en was uw vader overleden. Zo'n vier of vijf dagen na de dood van uw vader trok u naar uw maternale oom in hetzelfde dorp om te bezinnen. Terwijl u bij uw oom van moederskant was, vroegen de taliban aan uw moeder waar u was. Ook doorzochten ze het huis op zoek naar u. Toen u dit de volgende dag hoorde, werd u bang en vreesde u dat de taliban u zouden willen ontvoeren of doden. Vervolgens reisde u samen met uw maternale oom naar Nimroz, waar u aan een smokkelaar werd toevertrouwd.

In de zomer van 2019 verliet u Afghanistan. Na een reis van ongeveer een jaar, kwam u op 29 juli 2020 aan in België. Op 14 augustus 2020 diende een verzoek om internationale bescherming in. U was op dat moment zestien jaar. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw taskara neer.

Na uw vertrek zijn de taliban nog twee of drie keer naar uw ouderlijk huis getrokken, maar gezien uw moeder, broers en zus intussen bij uw maternale oom wonen, konden zij niet naar u informeren. De taliban zijn niet bij uw maternale oom gepasseerd om naar u te vragen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u niet ongestraft zullen laten omdat u in een ongelovig land heeft verbleven, uw gebeden zou kunnen gemist hebben en omdat u in Europa ontucht zou hebben kunnen gepleegd. Nog verwijst u naar de machtsovername van de taliban in augustus 2021 en naar hun dood- en lijfstraffen als reden waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. U maakt uw asielmotieven immers niet aannemelijk.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over de ontvoering van de twee jongens ontoereikend om het CGVS van de waarachtigheid ervan overtuigen. Zo blijkt u erg weinig te weten over deze twee jongens. U noemt hun namen (CGVS, p. 19). Gevraagd om alles wat u weet over deze twee jongens te vertellen, geeft u aan dat u geen andere informatie hebt (CGVS, pp. 22), terwijl het wel om twee jongens van uw leeftijd uit uw eigen dorp zou gaan (CGVS, p. 19, p. 23). Gevraagd naar de relatie tussen de twee jongens, zegt u dat ze geen familie van elkaar waren (CGVS, p. 22). Naar hun familie gevraagd, zegt u enkel dat ze in het dorp wonen (CGVS, p. 22). Nog gevraagd om meer te vertellen, zegt u opnieuw dat ze allebei van uw dorp zijn en dat ze ontvoerd zijn (CGVS, p. 22), zonder enige nieuwe informatie toe te voegen. Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt naar broers, zussen en de vaders van de jongens, geeft u hierover informatie (CGVS, p. 23). Dat u zo weinig spontaan over deze twee jongens kan vertellen, is weinig aannemelijk in het licht van uw verklaring dat dit de eerste keer sinds lange tijd was dat er een ontvoering(spoging) plaats had gevonden in uw dorp (CGVS, p. 22). In dat geval kan redelijkerwijze verwacht worden dat dit incident veelvuldig ter sprake zou komen in het dorp, temeer gezien de ontvoering(spoging) zou zijn geëindigd in een gevecht tussen het leger en de taliban (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben gehad over de jongens. Dat u die niet kan verschaffen, tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Bovendien verklaart u dat uw vader de talibs en de jongens volgde terwijl hij het leger inlichtte over de ontvoering(spoging) (CGVS, p. 12). Toch hebt u geen idee in welke richting de talibs met de ontvoerde jongens gingen (CGVS, p. 23-24). Nochtans had uw vader u wel verteld over deze gebeurtenis (CGVS,

p. 24). Dat u dan toch niet meer informatie hebt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts legt u geen overtuigende verklaringen af over de talib M. (...). U verklaart eerst dat hij 's nachts voor de taliban werkte en overdag werkloos was (CGVS, p. 12). Later zegt u dan weer dat hij 's nachts voor de taliban werkte en overdag op de gronden werkte (CGVS, p. 21). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen al aan. U verklaart nog dat hij gedood werd in het gevecht tussen de overheid en de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 12, p. 24). Toch hebt u geen idee waar zijn lichaam werd begraven (CGVS, p. 24), terwijl hij wel een dorpsgenoot van u was (CGVS, p. 12, p. 19). Ook dit gebrek aan informatie tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Voorts zijn uw verklaringen over uw vaders dood niet overtuigend. Aanvankelijk stelt u dat u en uw vader aan het werk waren op de gronden, toen uw vader u om eten stuurde (vragenlijst CGVS, vraag 5). Later blijkt echter dat u geen idee hebt van wat er op de gronden gekweekt werd op de dag van uw vaders overlijden (CGVS, p. 24-25). Erop gewezen dat u dit moet hebben geweten, gezien jullie afhankelijk waren van de gronden voor jullie inkomsten (CGVS, p. 7), stelt u dat u niet op de gronden werkte (CGVS, p. 25), wat indruist tegen uw eerdere verklaring. Dit element brengt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw in het gedrang.

Daarnaast verklaart u dat er ongeveer vijftien tot achttien dagen tussen de ontvoeringspoging en uw vaders dood zaten (CGVS, p. 12). Het is, in het licht van uw verklaring dat de taliban zo veel spionnen in het dorp hadden dat ze altijd meteen op de hoogte waren van alles (CGVS, p. 18), echter weinig waarschijnlijk dat de taliban zo lang zouden wachten met het straffen van uw vader (CGVS, p. 25). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling gezet.

Bovendien zijn uw verklaringen over het tijdstip van het overlijden van uw vader ook niet consistent. Kort na uw aankomst in België verklaart u dat uw vader ongeveer anderhalf jaar voordien gedood werd door de taliban (fiche minteh, 14 augustus 2020, p. 2). Dat betekent dat uw vader omstreeks februari 2019 gedood werd. Gezien u verklaart dat u op 29 juli 2020 na een reis van ongeveer een jaar in België aankwam (fiche minteh, 14 augustus 2020, p.3 & verklaring DVZ, 14 december 2020, punt 33), bent u dus pas vijf of zes maanden na uw vaders overlijden uit Afghanistan vertrokken. Toch verklaart u bij de volledige registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat uw vader enkele dagen voor uw vertrek gedood werd (verklaring DVZ, 14 december 2020, punt 15) en dit houdt u vol op het CGVS (CGVS, p. 12). Tegelijk schijnt u de tegenstrijdigheid in uw verklaringen te beseffen, want hoewel u op het CGVS vasthoudt aan uw verklaring dat u ongeveer een jaar onderweg was, situeert u uw vertrek nu in de winter (CGVS, p. 13), verklaringen die, gelet op uw aankomstdatum, niet met elkaar te verzoenen zijn. Uit al deze elementen blijkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over het moment waarop uw vader overleden zou zijn.

U verklaart voorts dat u vier of vijf dagen na uw vaders dood naar het huis van uw oom vertrok en daar bleef tot u uw reis naar Europa aanving (CGVS, p.12 & vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder toen nog in uw ouderlijk huis woonde (CGVS, p. 12). Nochtans verklaart u op het CGVS ook twee keer dat jullie na het overlijden van uw vader introkken bij uw oom (CGVS, p. 6, p. 7). Ook deze tegenstrijdigheid doet twijfels rijzen bij het precieze tijdstip van uw vaders overlijden.

Nog zijn uw verklaringen over de problemen die u na uw vaders dood zou hebben gekend niet geloofwaardig. U verklaart dat de taliban op u schoten toen ze zagen dat u hen zag nadat ze op uw vader hadden geschoten (CGVS, p. 12). Toch zouden ze pas vier of vijf dagen later naar uw huis zijn gekomen om naar u te vragen (CGVS, p. 12). Gelet op uw verklaring over de vele spionnen in uw dorp (CGVS, p. 18) en uw verklaring dat uw vaders lichaam naar uw dorp werd gebracht (vragenlijst CGVS, vraag 5), is het weinig aannemelijk dat de taliban zo lang zouden wachten om u thuis te zoeken. Toch beweert u dat er in tussentijd niets gebeurd is (CGVS, p. 26). Deze onaannemelijkheid doet eens te meer afbreuk bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook zouden de taliban u nooit bij uw oom zijn komen zoeken (CGVS, p. 26). Nochtans was het in uw dorp wel geweten waar uw oom woonde (CGVS, p. 26) en hadden de taliban volgens uw verklaringen spionnen in het dorp die hen inlichtten (CGVS, p. 18). In dat opzicht is het niet aannemelijk dat ze u niet bij uw enige oom kwamen zoeken (CGVS, p. 6). Daarop gewezen, stelt u dat ze niet wisten dat u bij uw oom was. U weet niet waarom ze u daar niet kwamen zoeken (CGVS, p. 27). Opnieuw op het onaannemelijke element in uw verklaringen gewezen, zegt u dat ze misschien wel, misschien niet wisten dat u bij uw oom was. U houdt vast aan uw verklaring dat de taliban u niet gezocht hebben bij uw oom (CGVS, p. 27), zonder deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling gezet.

Tenslotte overtuigen uw verklaringen over de problemen die zich na uw vertrek zouden hebben voorgedaan niet. U verklaart dat de taliban na uw vertrek twee of drie keer naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 5, p. 27). U weet echter niet hoeveel tijd na uw vertrek de eerste keer was (CGVS, p. 5). U weet evenmin wanneer de laatste keer was (CGVS, p. 27). Gevraagd waarom u niet om meer precieze informatie vroeg, zegt u dat ze u dat niet hebben verteld (CGVS, p. 27), wat niet uitklaart waarom u niet

om meer informatie vroeg toen u de gelegenheid had. Dit gebrek aan interesse in het vervolg van uw eigen problemen tast de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Het document dat u neerlegt verandert niets aan deze vaststellingen. Uw taskara ondersteunt immers enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen worden hier niet betwist.

Daarnaast haalt u geen enkel element aan waaruit blijkt dat de machtsovername door de taliban van afgelopen zomer tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft. Immers, de aangehaalde problemen met de taliban zijn niet geloofwaardig. Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat u voor uw komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om

factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

U stelt wel dat de taliban u niet ongestraft zullen laten omdat u in een ongelovig land heeft verbleven, uw gebeden zou hebben kunnen gemist en omdat u in Europa ontucht zou hebben kunnen gepleegd (CGVS, p. 27).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien

brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

"- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 Vreemdelingenwet;

- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;

- artikel 3 EVRM;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);

- de beoordelingsfout".

Verzoeker wijst op een arrest van de Raad van 31 maart 2022, stelt dat verweerder zich naar dit arrest slechts in beperkte mate schikte en geeft aan dat hij daarom en omwille van het gebrekkige onderzoek door verweerder geen andere optie had dan zelf gedetailleerde informatie aan te reiken aan de Raad.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en het indienden van het verzoekschrift een gebrek was aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst in dit kader naar en citeert onder meer uit een bijdrage van UNHCR van februari 2022 en verwijt verweerder dat het advies van UNHCR niet wordt gevolgd. Eveneens wijst verzoeker in dit kader op en citeert hij uit informatie van EUAA van januari en april 2022, informatie waarbij bovendien kanttekeningen moeten worden gemaakt. Aan de hand hiervan stelt hij: *"Verwerende partij heeft hier geenszins mee rekening gehouden, noch heeft het verwezen naar het gebrek aan betrouwbare bronnen, laat staan gemotiveerd waarom het van mening is dat besloten kon worden dat het wél over voldoende informatie beschikt om deze richtlijnen niet te volgen."* Verzoeker wijst vervolgens op de inhoud van het reeds aangehaalde arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt *"Dat verzoeker wel getracht heeft een gedetailleerd onderzoek te voeren naar de huidige situatie in Afghanistan, ondersteund door tal van bronnen, was dan ook noodzakelijk vanwege het gebrekkig onderzoek van verwerende partij."* Verzoeker verwijst vervolgens naar wat er in maart 2022 gecommuniceerd werd op de website van het CGVS. Tevens wijst hij op een bijdrage van Nansen en Femke Vogelaar, waarin kritiek geuit wordt op (het hanteren van) de (beperkte, verouderde en vooringenomen) informatie die afkomstig is van EASO/EUAA en waarin aangegeven wordt dat aan de richtlijnen van UNHCR meer gewicht moet worden toegekend. Vervolgens stelt hij: *"Niet alleen moet er vastgesteld worden dat verwerende partij afwijkt van het advies van UNHCR en meent dat er volgens haar wel voldoende actuele relevante informatie over de situatie in Afghanistan beschikbaar is, maar ook dat het zich, in tegenstelling tot de conclusie volgens dewelke er net een gebrek aan dergelijke informatie is, toch en zelfs uitsluitend (!) laat leiden door de richtlijnen van EUAA bij de beoordeling van de huidige situatie en de nood aan bescherming, zonder bovendien te verantwoorden waarom het van mening is dat er van het advies van UNHCR kan afgeweken worden."*

Verzoeker gaat verder in op zijn vluchtrelaas. Dienaangaande doet hij gelden:

“Verzoeker wenst in dat verband vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Verzoeker merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat verwerende partij, in tegenstelling tot wat het in de bestreden beslissing stelt, voldoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf.

De (geloofwaardigheids)beoordeling van verwerende partij dient sterk genuanceerd te worden in het licht van verzoekers verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en uiteraard ook zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker is namelijk uit Afghanistan vertrokken als niet-begeleide minderjarige, op amper 14-jarige leeftijd, waardoor het niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. Verwerende partij houdt allerminst rekening met de zeer jonge leeftijd van verzoeker, noch met zijn culturele achtergrond en zijn traject van ongeveer een jaar, in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden op die leeftijd, als persoonlijke omstandigheden.

Verzoeker meent dat verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn specifieke profiel en zijn jonge leeftijd niet aan kan voldoen, waardoor het geen onderzoek conform artikel 48/6, §5 Vw. heeft gevoerd.”

Verzoeker benadrukt voorts dat hij reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde dat zijn verblijf in het buitenland en specifiek in Europa in zijner hoofde een vervolgingsvrees inhoudt, en dit omdat hij jarenlang buiten Afghanistan heeft verbleven en bij een terugkeer beschouwd zal worden als iemand die ongelovig (geworden) is. Verzoeker betoogt in dit kader dat verweerder tot de in de bestreden beslissing gedane conclusie komt *“zonder dat het hier verder onderzoek naar gevoerd heeft, laat staan aan verzoeker de kans geboden heeft om dit verder toe te lichten of om dit aan een grondig onderzoek te onderwerpen, door de risico’s in dat verband zorgvuldig te onderzoeken (zie infra).*

Verwerende partij schendt met dergelijke motivering niet alleen artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet, volgens hetwelk het tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (nl. de (gevolgen van de) machtsovername door de Taliban) in samenwerking met de verzoeker dient te beoordelen, maar ook artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, omdat het diens beslissing geenszins op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals die uit zijn verklaringen en neergelegde documenten blijken.

Opnieuw kan er ten eerste verwezen worden naar het gebrek aan informatie waarop verwerende partij zich baseert, zoals eerder aan bod kwam.

In tegenstelling tot wat verwerende partij meent, kan er in hoofde van verzoeker, omwille van zijn verblijf en integratie in Europa en in België, bovendien wel degelijk sprake zijn van een (toegeschreven) vorm van ‘verwestering’, die een risico op vervolging of het ernstige schade tot gevolg kan hebben.

Ten eerste kan zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en zijn verblijf in België, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, in zijn specifieke situatie als een risicobepalende omstandigheid beschouwd worden en tot een risico op vervolging of ernstige schade leiden. Ten tweede baseert verwerende partij zich op een gebrekkig onderzoek naar de individuele en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en laat het oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, zelfs volledig buiten beschouwing. Bovendien berust de analyse van verwerende partij van de beschikbare informatie in casu op een partiële lezing en daarbij ook op een gebrekkige beoordeling ten opzichte van de specifieke, individuele situatie van verzoeker. Er moet hoe dan ook voldoende rekening gehouden worden met de eerdere conclusies over de methodes, denkwijzen, ideologie, handelingen en machtsuitoefening van en door de Taliban. Minstens zou dit tot voorzichtigheid moeten aanzetten, zeker om uit beperkte informatie over de huidige situatie nog geen alomvattende conclusies te trekken. Hierbij zijn de richtlijnen van UNHCR – die ervoor waarschuwen om geen negatieve beslissingen te nemen, terwijl het op basis van de beschikbare informatie wel mogelijk is om positieve beslissingen te nemen – eveneens nuttig.

Uit bepaalde bronnen blijkt namelijk dat personen die die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen omwille van (een perceptie van) ‘verwesterd’ te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen.

Belangrijk is dat het niet zozeer gaat of men zichzelf ‘verwesterd’ voelt, maar wel hoe men door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de Taliban gepercipieerd zal worden na jarenlang weg geweest te zijn uit Afghanistan en in Europa verbleven te hebben.”

Verzoeker geeft vervolgens een uitgebreide uiteenzetting omtrent het begrip ‘verwestering’ in de Afghaanse context. Daarbij wijst hij onder meer op een arrest van de Raad van 30 oktober 2019.

Tevens wijst verzoeker op het onderscheid tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering. Vooral de notie van 'gepercipieerde' verwestering is volgens verzoeker in zijn geval van belang, *"nu de mate van 'verwestering' in Afghanistan voornamelijk een door de traditionele, conservatieve Afghaanse samenleving toegeschreven eigenschap is, die zich niet louter beperkt tot een daadwerkelijke, reële of fysieke uiting van dergelijke kenmerken"*. Verzoeker wijst voorts op de richtlijnen van UNCHR inzake Afghanistan van augustus 2018 en op een rapport van Friederike Stahlmann waaruit blijkt dat het heel eenvoudig is om Afghaanse onderdanen die na een verblijf in het Westen terugkeren als 'verwesterd' te identificeren, *"bijvoorbeeld via verbale uitdrukking en emoties, oogcontact, een bepaalde houding en gebaren, en zelfs door sociale interacties. De duur van het verblijf in het Westen speelt hierbij eveneens een belangrijke rol: hoe langer men in het buitenland is geweest, hoe moeilijker het is om gedragsveranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en deze aan te passen en hoe groter de kans is dat men ervan verdacht wordt 'verwesterd' te zijn. Volgens haar worden alle Afghanen die uit het Westen terugkeren er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levensstijl. Ze stelt eveneens dat een verblijf in Europa, alsook morele en religieuze twijfels die voortvloeien uit een te verwachten aanpassing aan het Europese alledaagse leven, voldoende zijn om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitisch geloof. Zelfs als men erin zou slagen om te bewijzen dat men nog steeds de religieuze voorschriften naar behoren kan uitvoeren, kan men alsnog verdacht worden van 'verwesterd' te zijn, en dat op basis van eenvoudige aanwijzingen (zoals foto's op sociale media) of zelfs geruchten*

(...)

Een bepaalde mate van 'verwestering' heeft dus niet enkel betrekking op duidelijk zichtbare kenmerken zoals tatoeages of haarstijl, maar ook op uitdrukkingen, emoties, oogcontact, houding, gebaren en zelfs sociale interacties. Doordat de tekens van verwestering soms erg subtiel zijn, kan men deze niet altijd eenvoudig verbergen om aan vervolging te ontsnappen. Afghanen die uit het Westen terugkeren zijn, volgens onderzoek, zeer gemakkelijk te herkennen en kunnen bij aankomst snel geïdentificeerd worden."

Verzoeker wijst tevens op en citeert uit informatie van EUAA van april 2022 en op de inhoud van andere, oudere studies.

"De factoren die kunnen leiden tot de perceptie dat iemand 'verwesterd' is, zijn dus gebaseerd op kleine, soms triviale gedragsveranderingen of uiterlijke kenmerken, die echter zeer gemakkelijk te identificeren zijn in de context van de traditionele Afghaanse maatschappij, zoals een bepaald accent, een ongepaste manier van kijken of een bepaalde houding. Vooral Afghanen die op jongere leeftijd, als niet-begeleide minderjarigen, naar Europa zijn gekomen, zoals verzoeker, lijken gevoeliger te zijn voor gedragswijzigingen en lopen, als gevolg hiervan, meer risico om op te vallen in geval van terugkeer naar een land en een maatschappij waar ze geen voeling meer mee hebben, zeker tegen de achtergrond van de huidige situatie na de complete machtsovername door de Taliban.

Daarbovenop wordt vastgesteld dat hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of aan te passen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun erg jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Jongeren die op een dergelijk jonge leeftijd toekomen in het Westen spreken misschien nog wel Dari of Pashtou, maar hun accent en gedrag kunnen sterk veranderd zijn door hun verblijf buiten Afghanistan, waardoor ze bij terugkeer meteen zullen opvallen. Daarnaast beschikken ze niet noodzakelijk nog over de kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken:

(...)

Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat de sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens deze belangrijke en vormgevende tienerjaren. De adolescentie, het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen.

(...)

De identiteit van jongeren wordt verder niet alleen gevormd door interne factoren, maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie en sociale omgeving:

(...)

Het cultureel, religieus en traditioneel 'kompas' van dergelijke jongeren, zoals verzoeker, die deze belangrijke levensfase in het Westen hebben doorgebracht op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, kan ontegensprekelijk veranderd zijn, waardoor het een enorme uitdaging kan zijn om zich bij terugkeer aan te passen aan de sterk gewijzigde maatschappelijke structuren:

(...)"

Verzoeker gaat daarna in op de verwestering in zijn hoofde. In dit kader, voert hij aan:

“In het geval van verzoeker moet ten eerste opgemerkt worden dat hij slechts 14 jaar was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan in juli 2019 en dat hij, na een traject van ongeveer een jaar, doorheen verschillende Europese landen, als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen op nog steeds amper 15-jarige leeftijd. Ondertussen is hij al meer dan drie jaar geleden vertrokken uit Afghanistan en verblijft hij al twee jaar, onafgebroken, in België. Hij heeft dus ontegensprekelijk een cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling, buiten Afghanistan, waarvan het grootste deel in België, doorgebracht, nota bene als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in hoofde van verzoeker, moet herhaald worden dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf ‘westers’ voelt of zichzelf als ‘verwesterd’ beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er moet hierbij voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de Taliban er een enorm traditionele, religieuze en strikte ideologie op nahouden. Ook voor de machtsovername door de Taliban was er een groot risico als ‘verwesterd’ beschouwd te worden in geval van terugkeer uit het Westen. Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, moet de impact hiervan op het risico wegens toegeschreven verwestering en het leven onder dit Talibanbewind opnieuw grondig beoordeeld worden. De Taliban controleren sinds de overname van de macht het hele grondgebied. Bijgevolg kan gesteld worden dat het risico op toegeschreven verwestering vandaag sterk toegenomen is (zie infra).

Men kan in dat verband ook aannemen dat Afghanen die afkomstig zijn van het platteland en niet van een stad, zoals verzoeker in casu, nog minder gewend zijn aan een liberale, ‘Westerse’ levensstijl, waar verzoeker intussen al enkele jaren aan blootgesteld wordt. Er kan dan ook vermoed worden dat zeker deze gebieden, onder controle van lokale Taliban, nog sterker onderhevig zijn aan een strikte toepassing van de extreem-conservatieve sharieregels. Dit gaat gepaard met het feit dat de (meerderheid van de) lokale bevolking er doordrongen is van deze extreem religieus-conservatieve ideeën, die verspreid worden via de lokale madrassa’s en moskeeën. Op basis hiervan is het niet onredelijk dat uit het Westen teruggekeerde Afghanen, zoals verzoeker, er een potentieel groter risico lopen dan iemand die naar een grote(re) stad of uit een buurland, zoals Pakistan of Iran, zou terugkeren.

Verwerende partij betwist in dat verband niet dat verzoeker uit ruraal, conservatief gebied afkomstig is.

Er kan dus eveneens worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als ‘verwesterd’ beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de ‘Westerse’ waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als ‘verwesterd’ beschouwd zal worden.

Hoewel verwerende partij meent dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij zelf verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren, wel degelijk verschillende elementen aanwezig in hoofde van verzoeker, waaronder:

- het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na meer dan 3 jaar niet meer in Afghanistan geweest te zijn en door zijn specifieke, persoonlijke ontwikkeling buiten Afghanistan en in België gedurende zijn verblijf als minderjarige;*
- zijn leeftijd: het feit dat hij op zijn 14 jaar als niet-begeleide minderjarige Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan;*
- de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen twee jaar en het verblijf tout court van meer dan drie jaar buiten Afghanistan, in het Westen;*
- de zichtbaarheid van verzoeker en zijn inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, religieus en linguïstiek niveau. Hoewel verzoeker binnenkort meerderjarig zal worden, is hij niettemin nog steeds minderjarig op dit moment.”*

Verzoeker doet voorts een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent het risico dat personen die als verwesterd worden beschouwd lopen in Afghanistan. Hij geeft aan dat hij “enerzijds vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale

groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van 'verwestering'.

Anderzijds loopt verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet), als gevolg van sociale uitsluiting, stigma en discriminatie.

Hoewel in het licht van de huidige situatie verder en grondiger onderzoek vereist is, kan er op basis van de beschikbare informatie na de machtsovername door de Taliban, redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat deze risico's vandaag nog steeds actueel zijn".

Verzoeker doet vervolgens een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van rechtspraak en algemene landeninformatie, omtrent de gegronde vrees voor vervolging die hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou dienen te koesteren omwille van zijn (gepercipieerde) verwestering en/of zijn verblijf in Europa. Tevens koppelt hij deze vrees aan de hand van rechtspraak en algemene landeninformatie aan de vervolgingsgronden zoals bepaald in het Verdrag van Genève. In dit kader stelt hij onder meer: "Zoals eerder werd uiteengezet, heeft de perceptie van 'verwesterd' te zijn betrekking op gemakkelijk herkenbare kenmerken die zodanig verbonden zijn met de identiteit en het gedrag van verzoeker, als gevolg van diens verblijf in Europa, dat zij uiterst moeilijk of zelfs onmogelijk te veranderen zijn in geval van terugkeer. Daarom zal het, in het geval van verzoeker, eveneens uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk zijn om te ontkomen aan de perceptie van 'verwesterd' te zijn. Hieruit volgt dat het voldoende aannemelijk is dat een van deze vervolgingsgronden hem zal toegedicht worden door de Taliban, die in casu uiteraard ook de actor van vervolging is."

Verzoeker wijst verder op de stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting waarvan verwesterde Afghanen bij een terugkeer slachtoffer kunnen worden. Als gevolg daarvan kunnen zij in een situatie terechtkomen van extreme materiële deprivatie, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) voldaan is. Verzoeker verwijst in dit kader naar en citeert uit algemene landeninformatie en betoogt: "Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat, lijkt in de huidige omstandigheden des te pertinent te zijn, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggeplooid is op traditionele levens- en zinswijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Minstens moet dit, in het licht van de veranderde omstandigheden, grondiger en beter onderzocht worden, nu blijkt dat Afghaanse terugkeerders zelfs onder het vorige, democratisch verkozen bewind op lokaal en/of familiaal niveau met stigma en discriminatie geconfronteerd werden. Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering die Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige Talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan ook in dit opzicht louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

Er zijn bovendien aanwijzingen dat dit, gebaseerd op rapporten van vóór de val van de Afghaanse regering, vandaag nog meer het geval kan zijn dan ervoor – wat in het volgende onderdeel aan bod komt.

In ieder geval moeten deze omstandigheden onderzocht en geanalyseerd worden in het licht van de catastrofale gevolgen die de machtsovername door de Taliban heeft betekend voor de hiervoor al zeer precaire humanitaire situatie in Afghanistan, met o.a. een zo goed als volledig ingestorte Afghaanse economie en een ongeziene humanitaire crisis."

Verzoeker wijst andermaal op en citeert uit algemene landeninformatie en het reeds aangehaalde arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat er ook na de machtsovername van de Taliban een redelijk en gegrond vermoeden bestaat "dat personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden, zoals verzoeker, een reëel risico lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikels 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet.

(...)

Minstens moet het huidige risico grondiger onderzocht worden in het licht van de huidige situatie na de overname en met inachtnaam van omstandigheden die van invloed zijn op dit risico".

Verzoeker vervolgt: "Dat het beleid van de Taliban erop gericht is economische migratie te tolereren en 'illegale' migratie naar het Westen te bestraffen, wordt eveneens bevestigd in recentere berichtgeving, waaruit blijkt dat de bewegingsvrijheid sterk aan banden wordt gelegd. De de facto-regering verklaarde

dat het beperkingen oplegt aan Afghanen die het land willen verlaten, wat verboden wordt, tenzij de bestemming bekend is:

(...)

De woordvoerder van de Taliban verduidelijkt dat dit verbod enkel geldt voor Afghanen die zonder duidelijke bestemming, illegaal het land zouden verlaten en niet voor economische redenen (wat een namelijk inkomen voor het land betekent), met een paspoort:

(...)

Dit verbod op irreguliere immigratie werd bevestigd in meer recente berichtgeving. Het is nog niet duidelijk welke straffen de Taliban voorziet voor het overtreden van deze regel, maar dat deze aankondiging verontrustend lijkt voor de terugkeer van personen die het land op illegale wijze verlaten hebben, hoeft geen betoog.

Bovendien zullen de Taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten komen dat verzoeker in het Westen verbleven heeft.

Verzoeker verliet Afghanistan namelijk zonder dat hij een Afghaans paspoort had op het moment van zijn vertrek. Indien hij nu zou moeten terugreizen naar Afghanistan, zal dit ofwel met een door de ambassade afgeleverd Afghaans paspoort zijn ofwel met een laissez-passer (afgeleverd door diezelfde ambassade of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraden.

Indien verzoeker met het vliegtuig zou reizen, zal daarnaast ook zijn vliegticket een indicatie zijn van zijn verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de Taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de feitelijke autoriteiten om de herkomst van verzoeker te achterhalen. Ook indien hij over land zou reizen in Afghanistan, dreigt hij bij checkpoints aan een controle onderworpen te worden en kunnen de stempels in zijn paspoort of laissez-passer zijn verblijf in het Westen verraden.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker niet één controle van de Taliban zal moeten passeren, maar verschillende, zowel op de luchthaven, als tijdens zijn verdere reis naar zijn regio van herkomst. Hierdoor loopt verzoeker extra risico om opgemerkt te worden door de Taliban, niet alleen in geval van een identiteitscontrole, maar ook na een eenvoudige ondervraging waarmee gemakkelijk ontdekt kan worden dat hij in het Westen verbleven heeft (zoals eerder werd uiteengezet).

De landsgrenzen worden namelijk streng bewaakt door de Taliban en Afghanen worden streng gecontroleerd bij checkpoints van de Taliban:

(...)

Volgens de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de VN, is er bij controleposten reeds sprake van onnodig of onevenredig geweld door de Taliban, dat tot doden en gewonden heeft geleid:

(...)

Het risico om als verwesterd beschouwd te worden aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een strenge controle uitvoert door o.a. smartphones te doorpluizen, waarbij persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts gecontroleerd worden. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek die erop zou staan. De berichten over huis-aan-huis huiszoekingen, vergeldingsacties en mensenrechtenschendingen die op grote schaal gepleegd worden, beloven evenmin veel goeds.

Doordat hij verschillende checkpoints van de Taliban zal moeten passeren, loopt hij een verhoogd risico om opgemerkt te worden:

(...)

Ook na terugkeer in het dorp van herkomst, als dit al mogelijk kan worden geacht, zal verzoeker een verhoogd risico lopen om als 'verwesterd' beschouwd te worden. Uit een EASO-rapport van 2017 blijkt namelijk dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken. Buren kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien bevestigt dit rapport dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is.

Tot slot moet vastgesteld worden dat ook Uw Raad in arrestnummer 270.813 van 31 maart 2022 benadrukt heeft dat er een groot verschil bestaat tussen wat de Taliban zegt en uiteindelijk doet:

(...)"

Verzoeker verwijt verweerder dat hoewel "vermoed kan worden dat Afghanen die uit het Westen terugkeren ook vandaag een ernstig risico op vervolging lopen door bedreiging, foltering, afpersing, ontvoering of moord omwille van het feit dat ze als 'verwesterd' beschouwd worden, heeft verwerende partij nagelaten op concrete wijze te onderzoeken of verzoeker in geval van terugkeer riskeert om als verwesterd beschouwd te worden, noch heeft het de reële risico's in dat geval onderzocht.

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar de gevolgen van het op jonge leeftijd migreren naar het Westen op de persoonlijke, sociale, culturele, religieuze en cognitieve ontwikkeling in dit ontwikkelingsstadium van verzoeker, noch heeft de huidige Afghaanse context, met de aan de macht

gekomen Taliban, hierbij betrokken.. Het stelt louter dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen, zonder dat het hier zelf een grondig of zorgvuldig onderzoek naar gevoerd heeft. Evenmin heeft het rekening gehouden met het feit dat verzoeker op 14-jarige leeftijd gevlucht is en Afghanistan ondertussen inmiddels meer dan drie jaar geleden verlaten heeft en sindsdien steeds, onafgebroken in Westerse landen, waarvan het grootste deel in België, verbleven heeft.

Verwerende partij neemt er genoeg mee door louter op te werpen dat verzoeker zelf geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen en dus in gebreke blijft zijn vervolgingsvrees in concreto aannemelijk te maken.

Uit het voorgaande blijkt echter duidelijk en ontegensprekelijk dat deze elementen niet alleen impliciet aanwezig zijn, maar ook uit het profiel en het verzoek om internationale bescherming zelf blijken en niet onderzocht geweest zijn door verwerende partij. Er zijn in hoofde van verzoeker namelijk wel degelijk een aantal specifieke concrete risicobepalende factoren die kunnen doen besluiten dat hij in geval van terugkeer niet alleen als 'verwesterd' beschouwd, maar ook vervolgd dreigt te worden."

Verzoeker wijst in dit kader op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en info van EUAA van april 2022 en voert aan:

"Naast deze eerder besproken elementen, die inherent verbonden zijn aan het profiel en de situatie van verzoeker, heeft verzoeker zelf tijdens het persoonlijk onderhoud, dat reeds in september 2021 plaatsvond en dus slechts een maand na de val van de regering, reeds gewezen op de risico's in verband met zijn verblijf buiten Afghanistan in een ongelovig, westers land (notities persoonlijk onderhoud, p. 27). Verwerende partij houdt hier op geen enkele manier rekening mee en laat na dit op ook maar de minste wijze te onderzoeken.

Uit het eerder geciteerde arrest van Uw Raad blijkt eveneens dat zowel het profiel, als de objectieve landeninformatie en de elementen die wijzen op een mate van 'verwestering' een grondig individueel onderzoek door het CGVS vereisen, waarbij het aangewezen is om verzoeker te horen om te onderzoeken of er mogelijks elementen zijn die kunnen wijzen op 'verwestering', quod non in casu:

(...)

In het arrest met arrestnummer 270.813 van 31 maart 2022, komt Uw Raad eveneens tot de conclusie dat het verzoek om internationale bescherming vanuit het oogpunt van de huidige, gewijzigde situatie in Afghanistan en de bijgebrachte landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland moet beoordeeld worden. Uw Raad stelde vast dat verwerende partij heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren of dit element ten gevolge van de gewijzigde context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook nog stelt dat "indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, dit gemeld zou zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden", toont nogmaals aan hoe ernstig het gebrek aan een serieus en grondig onderzoek door verwerende partij is.

In werkelijkheid bestaat er namelijk amper voldoende actuele informatie over de actuele risico's in geval van terugkeer uit Europa (!) sinds de machtsovername door de Taliban, wat natuurlijk beïnvloed wordt door het feit dat er eenvoudigweg nog geen (gedwongen noch vrijwillige) terugkeer heeft plaatsgevonden uit Europa:

(...)

De enige bekende terugkeercijfers hebben uitsluitend betrekking op Afghanen die uit een Afghaans buurland, voornamelijk Iran en Pakistan, zijn teruggekeerd. Er kan niet verondersteld worden dat uit de situatie van terugkeerders uit een van deze buurlanden kan blijken dat deze evenzeer van toepassing is op terugkeerders uit Europa of andere Westerse landen. Een dergelijke vergelijking kan allesbehalve tot serieuze conclusies leiden. Migratiestromen van Afghanistan naar Iran of Pakistan en omgekeerd hebben een traditioneel compleet verschillende betekenis dan migratie van Afghanen die naar het Westen vluchten om er internationale bescherming te zoeken. Bovendien zijn het aangrenzende Iran en Pakistan eveneens islamitische republieken met een overwegend islamitische bevolking. Deze landen kunnen dus allesbehalve als 'westers' beschouwd worden, waardoor een noodzakelijk onderscheid gemaakt moet worden tussen een terugkeer uit een 'westers' land en een terugkeer uit een buurland.

Zeker nu er als gevolg van de huidige situatie in Afghanistan amper nog grondig (veld)onderzoek en rapportering kan plaatsvinden, is de redenering van verwerende partij problematisch en getuigt deze van een weinig ernstige verschuiving van diens verantwoordelijkheid op de schouders van verzoeker om het verzoek om internationale bescherming grondig en zorgvuldig te onderzoeken.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid een gebrek aan nood aan bescherming vast te stellen, terwijl het daarentegen wél mogelijk is om een nood aan bescherming te bepalen op basis van het profiel en de voorlopig beschikbare landeninformatie, maar

ook op basis van de eerder beschikbare informatie en conclusies over de werk- en zienswijze, modus operandi, ideologie en machtsuitoefening van en door de Taliban.

Op basis van deze eerder beschikbare en uitgebreid gedocumenteerde landeninformatie omtrent de risico's voor (gepercipieerd) 'verwesterde' personen en de behandeling ervan door de Taliban, zijn er dan ook voldoende gegronde redenen om te vermoeden dat er ook onder het huidige Talibanbewind nog steeds een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade bestaat."

Verzoeker gaat voorts in op de sociaaleconomische situatie in Afghanistan. Hij wijst andermaal op het reeds meermaals aangehaalde arrest van de Raad van 31 maart 2022 en doet gelden: *"In casu meent verzoekende partij dat eenzelfde conclusie kan weerhouden worden wat de beoordeling van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft. Ten eerste, net zoals Uw Raad heeft vastgesteld, kan ook in casu niet blijken in welke mate rekening werd gehouden met de kritische bemerkingen omtrent de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen ter plaatse.*

Te meer nu verzoeker informatie met dit verzoekschrift zal bijbrengen die wel degelijk een duidelijk zicht zal kunnen bieden op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie en de oorzaken hiervan, meent hij dat verwerende partij een onvoldoende grondig, zorgvuldig en correcte beoordeling van de preciaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan heeft gevoerd.

Het zorgvuldig en met de nodige terughoudendheid beoordelen van het beschikbare bronmateriaal, vereist uiteraard een volledige, grondige en correcte beoordeling van de huidige situatie in Afghanistan.

Uw Raad heeft in het arrest van 31 maart 2022 een nauwkeurige samenvatting gegeven van de gewijzigde omstandigheden na en de gevolgen van de machtsovername door de Taliban, die van essentieel belang zijn voor de beoordeling van de huidige preciaire socio-economische humanitaire situatie, waarnaar verzoeker dan ook kan verwijzen, en de meest relevante passages als volgt kan samenvatten:

(...)".

Verzoeker belicht vervolgens nogmaals de inhoud van het voormelde arrest van de Raad, geeft een overzicht van hetgeen in dit arrest gesteld wordt en voert aan: *"Niets in de bestreden beslissing wijst er echter op dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze bevindingen en een grondig en volledig onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Afghanistan, rekening houdend met deze bevindingen.*

In tegenstelling tot deze zeer vage analyse van verwerende partij, die op basis van een ongefundeerd, partieel en onvolledig onderzoek tot de conclusie komt dat er geenszins kan besloten worden dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban, kan er integendeel wel degelijk besloten worden dat de huidige situatie overwegend kan toegeschreven worden aan de machtsovername door en opzettelijke of nalatige handelingen van de Taliban als actor in zin van artikel 48/5, waardoor deze wel onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet kan vallen."

Verzoeker doet verder een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de sociaaleconomische situatie in Afghanistan. Hij voert in dit kader onder meer aan dat de machtsovername door de taliban zelf aan de basis ligt van de huidige situatie en leidt hieruit af *"dat deze situatie voortvloeit uit de gedragingen van actoren, in casu de Taliban als de feitelijke, onrechtmatige en met geweld geïnstalleerde regering, die aan de basis liggen van het feit de situatie overwegend te wijten is aan handelingen van actoren.*

Hoewel verwerende partij betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, gaat het nogal kort door de bocht bij de beoordeling van de oorzaken van deze situatie."

Tevens wijst verzoeker opnieuw op het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt hij:

"Verzoeker meent dat er, op basis van de beschikbare informatie over de huidige situatie, gesteld kan worden dat de machtsovername door de Taliban zelf en de gevolgen daarvan als een gedraging of handeling beschouwd kan worden die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt en verder beïnvloedt. De cijfers spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande preciaire humanitaire situatie vóór de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is sindsdien. Het is namelijk pas ná de machtsovername dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet.

De informatie die in dit verzoekschrift wordt bijgebracht, documenteert op uitgebreide wijze de economische en humanitaire gevolgen sinds de machtsovername door de Taliban, als reactie van de internationale gemeenschap op het ondemocratische en gewelddadige gedrag van een extremistische rebellengroepering, die er bovendien voor bekend staat het niet nauw te nemen met de universele mensenrechten.

Deze informatie toont op gedetailleerde wijze aan dat de belemmeringen en hindernissen die gepaard gaan met het toezeggen en het verschaffen van economische middelen en humanitaire hulp, veroorzaakt worden door de extreem instabiele situatie als gevolg van de financiële en monetaire sancties nadat de Taliban aan de macht gekomen zijn.

(...)

Uw Raad wees er in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 op dat er moest nagegaan worden of het feit dat de economische sancties van de internationale gemeenschap geen indicatie is dat de Taliban zich, als feitelijke regering, bezondigt aan bepaalde gedragingen die aanleiding geven tot de huidige precare socio-economische situatie.

Hoewel verwerende partij tot de conclusie komt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren, kan niet ontkend worden dat de situatie er sinds de machtsovername nog veel slechter aan toe is dan ervoor. Dat er volgens verwerende partij bijgevolg geenszins gesteld kan worden dat deze situatie veroorzaakt werd door het opzettelijk handelen van de Taliban en bijgevolg niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, strookt niet met de werkelijkheid en de oorzaken van de omvang van de huidige crisis.

Er kan namelijk geconcludeerd worden dat het internationale sanctieregime, dat aan de basis ligt van verregaande financieel-economische restricties en haar oorsprong vindt in het feit dat de Taliban door de internationale gemeenschap als een terroristische gewapende groepering wordt beschouwd en daardoor ook niet erkend wordt als legitieme Afghaanse regering, verregaande gevolgen kent op het vermogen om het hoofd te bieden aan de precare humanitaire en socio-economische situatie. Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsovername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict, van grote invloed is op de huidige precare situatie.

Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van de gedragingen van een religieus-conservatieve, islamitische groepering die de, illegale, de facto controle heeft verworven over het grondgebied.

Dat er een combinatie van factoren aan de basis ligt van de omvang van de huidige crisis, kan uiteraard niet ontkend worden, net zoals evenmin ontkend kan worden dat deze crisis zelf niet zo erg geweest zou zijn als er wél bereidheid had bestaan vanuit de internationale gemeenschap om de Afghaanse regering te hulp te schieten, als deze niet zelf de hele situatie ontwricht zou hebben door diens ondemocratisch en gewelddadig beleid.

Dat beleid van de Taliban bestaat namelijk uit een combinatie van beslissingen die ingegeven zijn door de extremistisch-religieuze ideologie van de Taliban. Volgens de International Federation of Red Cross And Red Crescent Societies wordt deze situatie o.m. gekenmerkt door minder (overheids)bescherming in het algemeen; beperkingen in verband met de participatie van vrouwen en minderheidsgroepen in het professionele leven en het overheidsapparaat; Afghanen die op immense schaal ontheemd worden; het feit dat de structuren voor basisdiensten het afgelopen jaar aanzienlijk verstoord zijn, hetgeen nog gedeeltelijk verergerd werd door de terughoudendheid van sommige financiers van ontwikkelingshulp om de steun via de nieuwe autoriteiten te kanaliseren; het ontstaan van een enigszins parallelle structuur, waarin de lokale autoriteiten en actoren niet de belangrijkste drijvende krachten zijn, wat tot gevolg heeft dat de duurzaamheid van de gedane investeringen ondermijnd kunnen worden en de voordelen van decentralisatie en lokale beleidsbeslissingen belemmerd kunnen worden. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat volgens UNDP de beperkingen op de werkgelegenheid van vrouwen de Afghaanse economie onmiddellijk 1 miljard dollar kunnen kosten, wat nog eens een daling van 5% van het BBP van het land tot gevolg heeft en dat vrouwen voordien meer dan 20% van de Afghaanse beroepsbevolking uitmaakten en vandaag de toegang tot het onderwijs en werk, laat staan politieke activiteiten, ontzegd worden.

Gelet op al het voorgaande, kan er dus wel degelijk redelijkerwijze aangenomen worden dat het, in tegenstelling tot wat verwerende partij meent, als gevolg van het beleid van de Taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt dus het ontwrichtend beleid van de Taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis.

In ieder geval ligt het niet aan de gedragingen van de internationale gemeenschap – namelijk het slechts beperkt verlenen van humanitaire hulp, die hoe dan ook tekortschiet – maar in de eerste plaats aan de gedragingen, handelingen of nalaten van de feitelijke Taliban-regering, die tot gevolg hebben dat hulp in ongeziene mate geboden moet worden en tegelijkertijd niet zomaar kan geboden worden.

Zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, dreigt het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt namelijk ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met

betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme belangen van de Taliban-regering. Daarbij is het niet eens uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de Taliban zullen belanden. Er heerst een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie gegarandeerd kan worden of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden.

Daarbovenop is het feit dat de Taliban-regering door de internationale gemeenschap niet erkend wordt als rechtmatige en democratische Afghaanse machthebbers van groot belang bij het opleggen/opheffen van de sancties en het gebrekkige verlenen van humanitaire hulp. Een dergelijke erkenning lijkt vooralsnog niet meteen te zullen plaatsvinden, gezien de strikte voorwaarden die de internationale gemeenschap oplegt vooraleer er sprake kan zijn van een dergelijke erkenning, zoals o.a. de manier waarop de Taliban met vrouwenrechten omgaat, die vooralsnog niet al te veel goeds voorspelt.

Hoewel er dus sprake is van een combinatie van factoren die aan de basis liggen van de huidige situatie, moet er niettemin geconcludeerd worden dat door de machtsovername, het profiel en de ideologische hoedanigheid van de Taliban, als oorspronkelijk gewapende rebellengroepering en huidige niet-erkende, illegitieme feitelijke regering, de gedragingen, handelingen en beleidsbeslissingen een ontwrichtend effect hebben op de reeds precaire socio-economische situatie, nu deze tot gevolg hebben gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden. Bijgevolg kan gesteld worden dat deze situatie, hoewel niet-uitsluitend, overwegend door de gedragingen van de Taliban als actor veroorzaakt wordt, waardoor deze onder het toepassingsgebied valt van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne. Minstens moet dit grondiger onderzocht worden, wat verwerende partij evenwel volledig heeft nagelaten te doen.

Ondanks de vaststelling van verwerende partij omtrent de vermeende ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker over de door hem aangehaalde problemen met de Taliban, dient, bij de beoordeling van zijn nood aan bescherming in toepassing van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, voldoende rekening gehouden te worden met de bovenstaande vaststellingen in verband met het rurale profiel van verzoeker, die zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa is gevlucht en het risico dat hij loopt in geval van terugkeer op basis van een 'verwesterd' profiel.

Verzoeker meent in ieder geval dat hij gelet op deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

In voorkomend geval dient dit verder en grondiger onderzocht te worden tegen de achtergrond van de huidige specifieke omstandigheden."

Verzoeker gaat tot slot nog in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. In dit kader kan hij "kort verwijzen naar de conclusie uit het eerste deel omtrent het gebrek aan grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de situatie door verwerende partij. Daarnaast is de conclusie van Uw Raad in het arrest van 31 maart 2022 met arrestnummer 270.813 ook nog steeds algemeen op de situatie van verzoeker van toepassing:

(...)"

Verzoeker concludeert:

"Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofddorde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

- de beslissing van het CGVS te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;
- in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- *in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.*"

2.3. Bovendien de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, voegt verzoeker ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft een aantal loonfiches, aan de hand waarvan verzoeker zijn vrees voor vervolging op grond van verwestering wenst aan te tonen. Verzoeker werkt reeds sedert geruime tijd in een carwash.

3.2. Verweerder legt op 24 augustus 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker toont niet concreet aan dat en op welke wijze artikel 57/1, § 3 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door verweerder zou zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. Verzoeker beroept zich te dezen evenmin op dienstige wijze op de schending van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het IVRK.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang namelijk niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan

inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe op eenvoudige, algemene, boude en ongefundeerde wijze te poneren dat het ingevolge zijn leeftijd *“niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft”* en dat er door verweerder onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn leeftijd. Hiermee kan verzoeker geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of waarom verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn leeftijd bij de beoordeling van zijn verklaringen en zijn verzoek om internationale bescherming. Evenmin kan hij hiermee volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, van determinerende invloed waren op zijn verdere leven en ten grondslag zouden liggen van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, ook wanneer rekening gehouden wordt met zijn leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht worden verzoekers interesse weg te dragen en in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat zijn jeugdige leeftijd geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en van hem wel degelijk mocht worden verwacht dat hij hierover gedegen verklaringen zou kunnen afleggen.

In zoverre verzoeker daarnaast op algemene wijze verwijst naar “*de specifieke socio-culturele Afghaanse context*” en naar “*zijn traject van ongeveer een jaar, in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden op die leeftijd*”, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker met het uiten van dermate algemene, vage, niet-gestaafde, ongefundeerde en niet nader onderbouwde of geconcretiseerde beweringen bezwaarlijk kan volstaan om afbreuk te doen aan de vaststellingen zoals gedaan in de bestreden beslissing en/of om aan te tonen of aannemelijk te maken dat deze elementen in zijner hoofde een bijzondere procedurele nood zouden hebben uitgemaakt of zouden uitmaken. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat of op welke wijze de socio-culturele context in Afghanistan en/of zijn reistraject naar België tot gevolg zouden hebben (gehad) dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze de vermeende, voormelde factoren van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Bovendien maakte verzoeker van dit alles niet de minste melding in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van de DVZ. Integendeel gaf hij daar uitdrukkelijk en duidelijk aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die hem zouden kunnen hinderen bij het vertellen van zijn relaas en bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming. Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nergens enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van zijn gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, dat noch verzoeker, noch diens voorgd, noch diens advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en dat geen van hen aanhaalde dat van verzoeker in dit kader, al dan niet omwille van de voormelde factoren, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht inzake de kernaspecten van zijn relaas. Verder blijkt uit de stukken in het administratief dossier, waaronder verzoekers verklaringen bij de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud bij het CGVS, genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van dit persoonlijk onderhoud en maakte hij hierover geen opmerkingen over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde factoren. Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest of mocht worden geacht om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Het is voorts geenszins onredelijk om zulks ook te verwachten van jeugdig persoon met een beperkte opleiding en/of een beperkte beroepservaring. Ook van zulk persoon mag namelijk worden verwacht dat deze de nodige interesse vertoont in de problemen waarop hij zich beroept en dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande geheel niet aan en maakt niet aannemelijk dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.6. Dient, waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift laat uitschijnen dat er ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en het schrijven van het verzoekschrift onvoldoende actuele, accurate en betrouwbare informatie voorlag die toeliet om te komen tot een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, verder te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Beide partijen hadden in dit kader de mogelijkheid om

overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet de nodige bijkomende, actuele informatie bij te brengen. Dient *in casu* te worden vastgesteld dat verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen aanlevert, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift verwijst naar de algemene, preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient, nog daargelaten dat verzoeker eerder verklaarde dat hij in dit land nog beschikt over een familiaal netwerk, aangaf dat hij met dit netwerk nog in contact staat, verklaarde dat zijn familie in Afghanistan het goed stelt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.4) en op deze verklaringen in het verzoekschrift en in de door hem neergelegde aanvullende nota nergens terugkomt, verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing tevens als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit zoals eveneens terecht wordt aangehaald in de aanvullende nota van verweerder opnieuw als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.9. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met de taliban. Deze zouden naar aanleiding van een verijdelde ontvoeringspoging zijn vader hebben vermoord en ook verzoeker naar het leven staan.

In de bestreden beslissing wordt echter geheel terecht gemotiveerd dat aan deze vermeende problemen en vrees van verzoeker niet het minste geloof kan worden gehecht. De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Om te beginnen zijn uw verklaringen over de ontvoering van de twee jongens ontoereikend om het CGVS van de waarachtigheid ervan overtuigen. Zo blijkt u erg weinig te weten over deze twee jongens. U noemt hun namen (CGVS, p. 19). Gevraagd om alles wat u weet over deze twee jongens te vertellen, geeft u aan dat u geen andere informatie hebt (CGVS, pp. 22), terwijl het wel om twee jongens van uw leeftijd uit uw eigen dorp zou gaan (CGVS, p. 19, p. 23). Gevraagd naar de relatie tussen de twee jongens, zegt u dat ze geen familie van elkaar waren (CGVS, p. 22). Naar hun familie gevraagd, zegt u enkel dat ze in het dorp wonen (CGVS, p. 22). Nog gevraagd om meer te vertellen, zegt u opnieuw dat ze allebei van uw dorp zijn en dat ze ontvoerd zijn (CGVS, p. 22), zonder enige nieuwe informatie toe te voegen. Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt naar broers, zussen en de vaders van de jongens, geeft u hierover informatie (CGVS, p. 23). Dat u zo weinig spontaan over deze twee jongens kan vertellen, is weinig aannemelijk in het licht van uw verklaring dat dit de eerste keer sinds lange tijd was dat er een ontvoering(spoging) plaats had gevonden in uw dorp (CGVS, p. 22). In dat geval kan redelijkerwijze verwacht worden dat dit incident veelvuldig ter sprake zou komen in het dorp, temeer gezien de ontvoering(spoging) zou zijn geëindigd in een gevecht tussen het leger en de taliban (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan verwacht worden dat u meer informatie zou hebben gehad over de jongens. Dat u die niet kan verschaffen, tast de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

Bovendien verklaart u dat uw vader de talibs en de jongens volgde terwijl hij het leger inlichtte over de ontvoering(spoging) (CGVS, p. 12). Toch hebt u geen idee in welke richting de talibs met de ontvoerde jongens gingen (CGVS, p. 23-24). Nochtans had uw vader u wel verteld over deze gebeurtenis (CGVS, p. 24). Dat u dan toch niet meer informatie hebt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts legt u geen overtuigende verklaringen af over de talib M. (...). U verklaart eerst dat hij 's nachts voor de taliban werkte en overdag werkloos was (CGVS, p. 12). Later zegt u dan weer dat hij 's nachts voor de taliban werkte en overdag op de gronden werkte (CGVS, p. 21). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen al aan. U verklaart nog dat hij gedood werd in het gevecht tussen de overheid en de taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 12, p. 24). Toch hebt u geen idee waar zijn lichaam werd begraven (CGVS, p. 24), terwijl hij wel een dorpsgenoot van u was (CGVS, p. 12, p. 19). Ook dit gebrek aan informatie tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Voorts zijn uw verklaringen over uw vaders dood niet overtuigend. Aanvankelijk stelt u dat u en uw vader aan het werk waren op de gronden, toen uw vader u om eten stuurde (vragenlijst CGVS, vraag 5). Later blijkt echter dat u geen idee hebt van wat er op de gronden gekweekt werd op de dag van uw vaders overlijden (CGVS, p. 24-25). Erop gewezen dat u dit moet hebben geweten, gezien jullie afhankelijk waren van de gronden voor jullie inkomsten (CGVS, p. 7), stelt u dat u niet op de gronden werkte (CGVS, p. 25), wat indruist tegen uw eerdere verklaring. Dit element brengt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw in het gedrang.

Daarnaast verklaart u dat er ongeveer vijftien tot achttien dagen tussen de ontvoeringspoging en uw vaders dood zaten (CGVS, p. 12). Het is, in het licht van uw verklaring dat de taliban zo veel spionnen in het dorp hadden dat ze altijd meteen op de hoogte waren van alles (CGVS, p. 18), echter weinig waarschijnlijk dat de taliban zo lang zouden wachten met het straffen van uw vader (CGVS, p. 25). Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling gezet.

Bovendien zijn uw verklaringen over het tijdstip van het overlijden van uw vader ook niet consistent. Kort na uw aankomst in België verklaart u dat uw vader ongeveer anderhalf jaar voordien gedood werd door de taliban (fiche minteh, 14 augustus 2020, p. 2). Dat betekent dat uw vader omstreeks februari 2019 gedood werd. Gezien u verklaart dat u op 29 juli 2020 na een reis van ongeveer een jaar in België

aankwam (fiche minteh, 14 augustus 2020, p.3 & verklaring DVZ, 14 december 2020, punt 33), bent u dus pas vijf of zes maanden na uw vaders overlijden uit Afghanistan vertrokken. Toch verklaart u bij de volledige registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat uw vader enkele dagen voor uw vertrek gedood werd (verklaring DVZ, 14 december 2020, punt 15) en dit houdt u vol op het CGVS (CGVS, p. 12). Tegelijk schijnt u de tegenstrijdigheid in uw verklaringen te beseffen, want hoewel u op het CGVS vasthoudt aan uw verklaring dat u ongeveer een jaar onderweg was, situeert u uw vertrek nu in de winter (CGVS, p. 13), verklaringen die, gelet op uw aankomstdatum, niet met elkaar te verzoenen zijn. Uit al deze elementen blijkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over het moment waarop uw vader overleden zou zijn.

U verklaart voorts dat u vier of vijf dagen na uw vaders dood naar het huis van uw oom vertrok en daar bleef tot u uw reis naar Europa aanving (CGVS, p.12 & vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder toen nog in uw ouderlijk huis woonde (CGVS, p. 12). Nochtans verklaart u op het CGVS ook twee keer dat jullie na het overlijden van uw vader introkken bij uw oom (CGVS, p. 6, p. 7). Ook deze tegenstrijdigheid doet twijfels rijzen bij het precieze tijdstip van uw vaders overlijden.

Nog zijn uw verklaringen over de problemen die u na uw vaders dood zou hebben gekend niet geloofwaardig. U verklaart dat de taliban op u schoten toen ze zagen dat u hen zag nadat ze op uw vader hadden geschoten (CGVS, p. 12). Toch zouden ze pas vier of vijf dagen later naar uw huis zijn gekomen om naar u te vragen (CGVS, p. 12). Gelet op uw verklaring over de vele spionnen in uw dorp (CGVS, p. 18) en uw verklaring dat uw vaders lichaam naar uw dorp werd gebracht (vragenlijst CGVS, vraag 5), is het weinig aannemelijk dat de taliban zo lang zouden wachten om u thuis te zoeken. Toch beweert u dat er in tussentijd niets gebeurd is (CGVS, p. 26). Deze onaannemelijkheid doet eens te meer afbreuk bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook zouden de taliban u nooit bij uw oom zijn komen zoeken (CGVS, p. 26). Nochtans was het in uw dorp wel geweten waar uw oom woonde (CGVS, p. 26) en hadden de taliban volgens uw verklaringen spionnen in het dorp die hen inlichtten (CGVS, p. 18). In dat opzicht is het niet aannemelijk dat ze u niet bij uw enige oom kwamen zoeken (CGVS, p. 6). Daarop gewezen, stelt u dat ze niet wisten dat u bij uw oom was. U weet niet waarom ze u daar niet kwamen zoeken (CGVS, p. 27). Opnieuw op het onaannemelijke element in uw verklaringen gewezen, zegt u dat ze misschien wel, misschien niet wisten dat u bij uw oom was. U houdt vast aan uw verklaring dat de taliban u niet gezocht hebben bij uw oom (CGVS, p. 27), zonder deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling gezet.

Tenslotte overtuigen uw verklaringen over de problemen die zich na uw vertrek zouden hebben voorgedaan niet. U verklaart dat de taliban na uw vertrek twee of drie keer naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 5, p. 27). U weet echter niet hoeveel tijd na uw vertrek de eerste keer was (CGVS, p. 5). U weet evenmin wanneer de laatste keer was (CGVS, p. 27). Gevraagd waarom u niet om meer precieze informatie vroeg, zegt u dat ze u dat niet hebben verteld (CGVS, p. 27), wat niet uitklaart waarom u niet om meer informatie vroeg toen u de gelegenheid had. Dit gebrek aan interesse in het vervolg van uw eigen problemen tast de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder aan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Het document dat u neerlegt verandert niets aan deze vaststellingen. Uw taskara ondersteunt immers enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen worden hier niet betwist.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Verzoeker beperkt zich er in dit kader immers toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn jeugdige leeftijd, de socio-culturele context in Afghanistan en zijn reistraject. Gelet op de reeds hoger, sub 4.5., gedane vaststellingen dienaangaande, kunnen deze elementen echter geenszins een verklaring bieden voor of afbreuk doen aan de voormelde, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota daarnaast poneert dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou worden gevisieerd of vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou (kunnen) worden gepercipieerd, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie en mede gelet op hetgeen over deze informatie reeds werd aangegeven sub 4.6., verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus

2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden."

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en in concreto aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er in dit kader in wezen immers toe te verwijzen naar zijn jeugdige leeftijd, zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa, zijn tewerkstelling in België en algemene landeninformatie. Uit de door verzoeker aangehaalde landeninformatie kan, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, echter niet worden afgeleid dat er in hoofde van eenieder die aangeeft minderjarig te zijn en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde)

verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker laat daarenboven na om de door hem aangehaalde landeninformatie ook maar enigszins *in concreto* te betrekken op zijn eigen persoon en situatie. Hij toont op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn verblijf in Europa als minderjarige hem zou hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om, dit eventueel geïnformeerd en bijgestaan door zijn familie met wie hij nog in contact staat, terug te keren naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn land en regio van herkomst. Uit het loutere gegeven dat verzoeker in België tewerkgesteld is in een carwash, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn verblijf van enkele jaren in Europa en zijn tewerkstelling alhier daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo gaf verzoeker aan dat zijn dorp reeds voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst onder enige mate van controle van de taliban stond en dat moslims die iets deden dat niet mocht van de taliban werden gedood (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.18). Bijgevolg kan aangenomen worden dat verzoeker bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst reeds minstens tot op zekere hoogte reeds vertrouwd was met en zich conformeerde aan hun gebruiken. Bovendien omschreef verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS als soennitisch moslim en was de achtergrond op zijn facebook een afbeelding van Mekka (*ibid.*, p.4-5). Daarenboven ging verzoekers wakker tijdens het persoonlijk onderhoud af omdat het gebedstijd was. Wanneer hem gevraagd werd of hij dit later zou inhalen of dat hij zijn religie niet zo strikt nam, gaf hij in dit kader bovendien te kennen dat hij zijn religie wel degelijk strikt nam en deze gebedstijd later zou inhalen (*ibid.*, p.21-22). Voorts verblijft verzoekers familie nog steeds in hetzelfde dorp, stelt deze familie het goed en staat verzoeker met hen nog in contact (*ibid.*, p.4). Aldus stamt verzoeker uit een familie die klaarblijkelijk geen moeite heeft met de heersende normen, regels en gebruiken onder de taliban en kan hij zich door deze familie laten informeren over en laten bijstaan en vergezellen in het volgen van deze normen, regels en gebruiken. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een terugkeer en mogelijks afstand zou moeten doen of zou moeten wisselen van zijn telefoon alvorens terug te keren, in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiarie bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en zijn regio van herkomst. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker derhalve niet aan dat of op welke wijze hij, dit al dan niet bij eventuele controles bij checkpoints bij of na een terugkeer naar Afghanistan, eventueel via islamitische buurlanden zoals Pakistan of Iran, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

In zoverre verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd omdat hij dit land zonder de toestemming van de taliban en op illegale wijze zou hebben verlaten, kan verder nog worden opgemerkt dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker zijn land van herkomst daadwerkelijk in de door hem geschetste omstandigheden en op de door hem geschetste, illegale wijze en zonder zijn paspoort zou hebben verlaten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker over zijn vermeende illegale uitreis uitermate vage verklaringen aflegde. Zo kon hij bij het invullen van de fiche NBMV niet aangeven hoe de smokkelaar heette. Evenmin kon hij preciseren hoeveel er voor zijn reis zou zijn betaald. Bovendien bleek verzoeker bij het CGVS niet bij machte om aan te geven wanneer hij zijn land zou hebben verlaten. Zelfs de maand waarin dit geschiedde, kon hij niet verstrekken. Ook kon hij niet aangeven welke gewassen er toen op de velden groeiden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Hoe dan ook dient te worden

opgemerkt dat de taliban op het ogenblik waarop verzoeker zijn land verliet nog niet aan de macht waren en dat verzoeker, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn beweerde asielmotieven, niet aannemelijk maakt dat hij op het ogenblik waarop hij zijn land verliet in de negatieve aandacht van de taliban stond. Waarom de taliban verzoeker bij een terugkeer vanuit het Westen, eventueel via islamitische buurlanden zoals Pakistan en Iran, zouden verwijten dat hij indertijd zonder hun toestemming en op illegale wijze het land verliet, kan dan ook niet worden ingezien. Dat zulks voor verzoeker, al dan niet bij checkpoints, zou kunnen leiden tot problemen wordt door verzoeker dan ook op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, zoals aangereikt door zowel verzoeker als verweerder, dient, mede gelet op hetgeen reeds werd aangegeven *sub* 4.6., verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni

2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar rechtspraak die in het verleden werd geveld door de Raad, waaronder een arrest van 31 maart 2022, tot slot geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In dit kader kan worden benadrukt dat de door verzoeker aangehaalde en geciteerde rechtspraak reeds dateert van geruime tijd geleden en dat hetgeen voorafgaat in het huidige arrest gebaseerd is op een veelheid aan andere, recentere landeninformatie dan de landeninformatie die voorlag in het kader en ten tijde van de door verzoeker aangehaalde rechtspraak.

4.12. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel door verzoeker ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT